

[Lelf Hermann]

Nu var Knud Bro – det skal siges – nok en måske noget uortodoks konservativ, men ligefrem beskyldte ham for at være EF-modstander og bruge tiden på at spille ud med socialistiske opfattelser, det kan man nu engang ikke. Det tror jeg at mit kendskab til Knud Bro dikterer mig at måtte sige.

Det er altså ikke noget typisk socialistisk. Det kan nemlig nøjagtig lige så godt opfattes på samme måde, som fru Annette Just har gjort det: som et ønske om, at den danske befolkning skal have bedre indsigt i disse forhold. Hvorvidt det så fører til, at befolkningen bliver mere modstander af EF, end den er i forvejen, skal jeg ikke kunne sige noget om. Jeg er ikke synsk eller spåmand. Men det afgørende er, at vi har et ønske om, at den danske befolkning skal have bedre indsigt i, hvad der foregår.

Med hensyn til spørgsmålet om begrundelse for stillingtagen ved jeg ikke, hvorfor det skulle være så forfærdelig stort et problem at begrunde sin stillingtagen. Det er selvfølgelig rigtigt, at det hænder, at der er partier her i Folketinget, der ikke begrundet deres stillingtagen til forslagene. Men det er nu ikke sædvanen, det er ikke kutymen, at man undlader at begrunde sin stillingtagen. Det er vel normalt således, at når vi i et folketingsudvalg er færdige med lovgivningsarbejdet, eller hvis vi har haft en konkret sag fremme, så afgiver partierne udtalelser i betænkningen, medmindre det er selvfølgelig eller begrundelsen fremgår af første- eller andenbehandlingerne. Hvorfor det, sådan som udenrigsministeren udlagde det, skulle virke helt vanvittigt, har jeg ganske svært ved at forstå.

Jeg skal ikke kommentere så forfærdelig meget med hensyn til bemærkningerne vedrørende punkt 3, men blot også her henviser udenrigsministeren til at læse bemærkningerne til forslaget.

I bemærkningerne til forslaget står der udtrykkeligt »den offentlige diskussion«. Vi har ikke i dette forslag ønsket at tage stilling til, hvorvidt informationen til Folketingets Markedsudvalg skulle forbedres, men vi har ønsket at få offentligheden væsentlig tættere på den beslutningsproces, der finder sted i forbindelse med forberedelsen af møderne i Markedsudvalget og i forbindelse med den offentlighed, der bør være omkring de standpunkter, Danmark har indtaget efter drøftelser i EF.

Hvad angår det sidste punkt, punkt 4 synes jeg, at hr. Ole Espersen har meget ret i den betragtning, at dette her jo ikke er en hvilken som helst sag mellem private eller en sag mellem en offentlig myndighed og private. Det er unægtelig andre sager, sager, som netop på grund af deres sjældenhed har en ganske anden offentlig interesse, end hvis det er således, at Kammeradvokaten på statens vegne enten sagsøger eller bliver sagsøgt i en eller anden sag.

Interessen for Storebæltssagen turde jo unægtelig vise udenrigsministeren og dem, der er skeptiske over for det – jeg skal vende tilbage til min undren over, hvorfor CD er skeptiske over for det – at det jo er en ganske anden offentlig interesse, der er forbundet med det dér. Konsekvensen af, at der var forbundet så betydelige offentlige interesser med denne sag, var jo også, at det ikke var muligt for aviserne at lade være med at offentliggøre disse dokumenter.

Det skal jeg vende tilbage til ved en senere lejlighed og et andet forslag. Det afgørende er i hvert fald, at det tavshedsbrud – man kan så bryde sig om det eller ej – der ligger til grund for disse offentliggørelser, har vist noget om den offentlige interesse for dette spørgsmål.

Jeg skal ikke kunne sige, om det er nødvendigt at forsyne bestemmelser om dette her med særlige undtagelsesregler. Det vil jeg gerne medgive at det muligvis er, men her skal jeg lige henviser udenrigsministeren og skeptikerne til, at det er et beslutningsforslag, vi behandler. Her er tale om retningslinjer. Der er ikke tale om, at det er en lovtekst, som udenrigsministeren og de andre kan gå til og fortolke, som om det var en lovtekst.

Jeg vil godt sige tak til CD for tilslutningen til punkt 3 i beslutningsforslaget. Men så vil jeg undre mig lidt over den manglende tilslutning til punkt 4. Netop på det tidspunkt, da spørgsmålet om sagsdokumenterne vedrørende Storebæltbroen dukkede op og regeringen jo ikke ville ud med det – og så ville statsministeren alligevel ud med det, viste det sig – sagde hr. Arne Melchior, at han syntes, at det var en god idé, hvis man offentliggjorde den slags ting. Derfor har jeg lidt vanskeligt ved at forstå meldingen nu. Så lang tid er der jo trods alt ikke gået, og så meget er der vel heller ikke sket i den sag, at der skulle være sket nogen ændringer i CD's holdning.